

Таковъ добаръ юнакъ що загина.
Тогай викна на свои-те люгѣ:
„Фатете ж Момчулица млада,
Що предаде свои-отъ стопана,
Кренете ж и запретайте ж,
Закопайте ж дури до колена,
Намачкайте лоя и катрана,
Оганъ дайте отъ руси-те коси,
Изгорите ваква биханіа.“
Жъ запалѣе и съ изгори,
И съ стори мъгли и право'и.
Изговори Момчулова сестра:
„А честити цару Костадине!
Опули съ въ мене окаена,
Како брата я да си прежаламъ!
Гледай цѣрни кървой отъ глава-ва;
Менѣ не ѣ брига за коса-та,
Менѣ не ѣ брига отъ боля-та,
Баръ ни животъ я не си ж сакамъ,
Тук' си тѣжамъ мои мили брата,
Що загина отъ недугова жена.“
Си ѣ зеде него'а-та сестра,
Царъ Костадинъ и ѣ говореше:
„Право имашъ 'убава девойко!
Кой какъ солить, така ке си сѣркатъ;
Кой какъ чинить, така ке си на'ить;
Биди жива и разговори съ,
Друга коса, девойко, ке никнить.“
Со себеси зеде лична мома,
Жъ однесе у свои-те дворѣ.

Гюро.

Два са змея во планина біятъ,
До две реки черни крѣви течатъ;
И край-отъ е до черна темница,
Во темница Гюро добаръ юнакъ,
Въ рѣце дѣржи пиле соколово,